

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/36/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8215204662
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8215204662.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu: DPS financial consulting, s.r.o., so sídlom Tamaškovičova 17/2742, 917 01 Trnava, IČO: 46 713 930, zastúpeného advoconsulting s.r.o., so sídlom Tamaškovičova 17/2742, 917 01 Trnava, IČO: 47 253 428, proti žalovaným: 1. R. S., W.. XX. XX. XXXX, F. W.. Č.. E. XXX/X, XXX XX A., 2. X. S., W.. XX. XX. XXXX, F. T. XX/XX, XXX XX A., o zaplatenie 7 165,88 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 03. 08. 2018, č. k. 2C/313/2015-100 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaným náhradu trov konania n e p r i z n á v a“ .

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 524 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení uviedol, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa a. s. (ďalej len „banka“) so žalovanými v 1.a 2.rade uzatvorili dňa 07. 08. 2007 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového spotrebného úveru vo výške 150 000 Sk žalovaným. Žalovaní sa zaviazali splácať úver v 119 mesačných splátkach vo výške 2 252 Sk splatných k 10.dňu kalendárneho mesiaca so splatnosťou poslednej splátky dňa 10. 07. 2017. Žalovaní mali podľa zmluvy zaplatiť za poskytnutie úveru spracovateľský poplatok vo výške 3 000 Sk uhradený pri uzavretí úverovej zmluvy z prostriedkov úveru a mesačne platiť poplatok za správu úveru 60 Sk. V zmluve bola dojednaná premenlivá úroková sadzba 12,35 % p. a. v deň uzatvorenia zmluvy a RPMN 14,77 %. Žalovaní sa postupne dostávali do omeškania s úhradami riadnych splátok, a preto výzvou zo dňa 30. 07. 2013 Slovenská sporiteľňa a. s. vyzvala žalovaných na zaplatenie pohľadávky, ktorá vznikla v dôsledku ich omeškania, a to v lehote do 15 dní odo dňa doručenia výzvy. Listom zo dňa 03. 09. 2013 Slovenská sporiteľňa a. s. oznámila žalovaným, že ku dňu 02. 09. 2013 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa pohľadávka zo zmluvy o úvere stala splatnou v celom rozsahu.

4. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovaným nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 09. 2013 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, ktorej predmetom bola dohoda o odplatnom postúpení pohľadávok so všetkými právami, ktoré sú s nimi spojené s tým, že pohľadávkou na účely tejto zmluvy sa rozumie každá pohľadávka postupcu voči dlžníkovi, vrátane jej príslušenstva uvedená a špecifikovaná v prílohe č. 1 k tejto zmluve, ktorá vznikla z bankových činností vykonávaných postupcom alebo v súvislosti s nimi vrátane zo zmlúv o úvere. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie pohľadávky odvodzoval zo zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej s pôvodným veriteľom - bankou - Slovenskou sporiteľňou a. s.

5. Súd v prvom rade sa zaoberal otázkou, či žalobcovi svedčí právo, ktorého sa domáha, t. j. či je nositeľom hmotného práva, ktoré je predmetom konania (aktívna vecná legitimácia). Predpokladom úspešnosti žaloby je, že žalobca preukáže, že je nositeľom tvrdeného hmotného práva a že žalovaný je nositeľom zodpovedajúcej hmotnoprávnej povinnosti.

6. Žalobca dôvodnil svoje právo na zaplatenie dlžnej sumy titulom uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 09. 2013, na základe ktorej mu mala byť pohľadávka voči žalovaným postúpená z postupcu Slovenská sporiteľňa a. s. Žalobca v konaní argumentoval tým, že predložil písomnú výzvu zo dňa 30. 07. 2013 adresovanú žalovaným, v ktorej právny predchodca žalobcu vyzval žalovaných na úhradu úverovej pohľadávky vo výške 2 632,11 eura do 15 dní od prevzatia oznámenia a oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru ku dňu 02. 09. 2013 zo dňa 03. 09. 2013. Súd skonštatoval, že žalobcom predložená písomnosť z 30. 07. 2013 neobsahuje údaje, ktoré splátky neboli uhradené, v akej výške, kedy sa tieto splátky stali splatnými, teda výzva nebola konkrétna a od jej zaslania žalovaným do uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok neubehla lehota viac ako 90 dní, naviac výzva zo dňa 30. 07. 2013 nebola žalovaným doručená (pri žalovanom v 1. rade žalobca nepredložil doručenkou s návratkou a výzva doručovaná žalovanej v 2. rade sa vrátila s poznámkou „adresát neznámy“ dňa 05. 08. 2013). Keďže v prejednávanej veci bol predmetom postúpenia záväzok žalovaných, na úhradu ktorého ich banka pred úkonom postúpenia nevyzvala (predložená výzva nespĺňa podmienky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách), nemohlo dôjsť k účinnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Právo banky postúpiť pohľadávku bolo obmedzené podmienkami uloženými v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a pokiaľ banka niektorú z týchto podmienok nespĺnila, konala v rozpore so zákonom (zákon č. 483/2001 Z. z.) a takýto právny úkon nie je platný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Z neplatného konania banky nemohol žalobca platne nadobudnúť aktívnu legitimáciu pre vymáhanie žalovaného dlhu, a preto súd žalobný návrh v prejednávanej veci voči žalovaným v celom rozsahu zamietol.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným náhradu trov konania nepriznal, keďže žalobca bol v konaní neúspešný a úspešným žalovaným žiadne preukázateľne trovy konania nevznikli.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že nakoľko sa žalovaní po čerpaní poskytnutého úveru opakovane dostávali do omeškania, právny predchodca žalobcu listom zo dňa 30. 07. 2013 ich vyzval na zaplatenie omeškanej sumy. Výzva bola žalovaným doručená dňa 02. 08. 2013. Keďže žiaden zo žalovaných ani po výzve omeškanú sumu neuhradil, pristúpil právny predchodca žalobcu dňa 02. 09. 2013 k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru. Právny predchodca žalobcu žalovaným v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, túto skutočnosť oznámil. Obaja žalovaní si oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti prevzali 10. 09. 2013 a v určenej 15. dňovej lehote splatný úver neuhradili. Vychádzajúc z predpokladu, že dlžník sa na základe zmluvy o úvere zaviazal zaplatiť poskytnuté peňažné prostriedky v určitej dobe, určitým spôsobom, ale tento svoj záväzok neplní po dobu dlhšiu ako 90 dní, pričom banka ho na úhradu tohto omeškania v priebehu 90 dní trvajúceho omeškania (v danom prípade opakovane 30. 07. 2013 a 03. 09. 2013) písomne vyzve a dlžník je opakovane upozornený na nesplácanie záväzku voči banke, potom nemá oporu v žiadnom ustanovení či v zákone o bankách alebo iných právnych predpisoch zaoberajúcich sa ochranou spotrebiteľa, ani v žiadnom rozhodnutí najvyššej súdnej autority, aby pri takomto omeškaní bolo nevyhnutné poskytnúť dlžníkovi ďalšiu lehotu v trvaní najmenej 90 dní na prípadne uhradenie omeškania, predtým, než pristúpi banka k odplatnému postúpeniu takejto pohľadávky. Odvolateľ zdôraznil, že nemožno poskytovať

ochranu spotrebiteľa na úkor veriteľa do takej miery, ktorá nie je nevyhnutná a je v rozpore s preferenciou výkladu v prospech platnosti právneho úkonu. Pod takto nie nevyhnutnou ochranou spotrebiteľa treba rozumieť taký výklad ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý vyžaduje okrem kvalifikovaného omeškania po dobu 3 mesiacov pre možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a výzvy na zaplatenie tohto omeškania aj ďalšie nepretržité omeškание trvajúce po dobu troch mesiacov od takéhoto vyhlásenia mimoriadnej splatnosti obsahujúceho výzvu na jednorazové splatenie úveru v určenej lehote. Odvolateľ je presvedčený, že takýto výklad neprímerane zasahuje do práv veriteľa - banky na získanie likvidných prostriedkov z odmeny za postúpenie nesplácaného úveru. Napriek prísnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, takto prísny a neprímerane extenzívny výklad ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý bol uskutočnený súdom prvej inštancie, popiera právo banky ako veriteľa, ktoré mu zo samotného záväzkového vzťahu, ako aj z príslušných právnych predpisov vyplývajú, významným spôsobom obmedzuje možnosť veriteľa zlepšiť svoju finančnú situáciu získaním likvidných prostriedkov a vedie k absurdným dôsledkom, na základe ktorých by veriteľ potenciálne nebol schopný plniť svoju zákonnú povinnosť, preto je podľa názoru odvolateľa nevyhnutné takýto výklad odmietnuť. Napokon, aj vzhľadom na množstvo rozhodnutí všeobecných súdov prvej inštancie i odvolacích súdov týkajúcich sa priamo žalobcu, je zrejmé, že vyššie popísaný nesprávny výklad ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je názorovo väčšinovým. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/429/2016 zo dňa 18. 01. 2018. Obdobné závery vyplývajú aj z rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6Co/757/2015, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Co/493/2015, Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 10Co/406/2015, či Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/75/2016 a 9Co/175/2015, na ktoré odvolateľ poukazoval už pred súdom prvej inštancie. Žalobca má za to, že za správny výklad ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, je potrebné považovať taký výklad, podľa ktorého, ak je počas trvania záväzkového vzťahu klient banky nepretržite viac ako 90 dní v omeškaní so splatením čo i len časti peňažného záväzku a banka ho následne na úhradu tohto omeškania písomne vyzve, no klient toto omeškание, ani napriek tejto písomnej výzve bankou určenej lehote (hoci aj kratšej ako 90 kalendárnych dní) nevyrovná, je banka oprávnená postúpiť takúto pohľadávku zodpovedajúcu celému záväzku, teda nielen omeškanej časti, v prospech tretej osoby, aj bez súhlasu klienta. Podľa názoru žalobcu pre tento účel musí postačovať výzva, z ktorej bude zrejmé, že klient je v omeškaní s riadnym a včasným splácaním svojho peňažného záväzku a zároveň prípadné upozornenie na možnosť banky postúpiť pohľadávku z nesplácaného úveru tretej osobe v prípade, že toto omeškание v lehote vyžadovanej pre možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) nebude vyrovnané. Zdôraznil, že takúto výzvu právny predchodca žalovaným doručil, pričom žiaden zo žalovaných nepoprel tvrdenie žalobcu o doručení tejto výzvy. Žalobca výzvu žalovaným doručil dňa 10. 09. 2013 a doručenie tejto výzvy žalovaní žiadnym spôsobom v konaní nepopreli. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaní v 1.a 2.rade sa k odvolaniu žalobu nevyjadrili.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a. s.) a žalovanými v 1.a 2.rade bola dňa 07. 08. 2007 uzatvorená zmluva č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným

úver 150 000 Sk. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá 10. 07. 2017. Predmetná zmluva je v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že listom zo dňa 30. 07. 2013 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaných z dôvodu neuhrádzania splátok, aby v lehote 15 dní od doručenia výzvy uhradili dlžnú sumu vo výške 2 632,11 eura s prísl. Doručenie výzvy žalovaným veriteľom - bankou zo dňa 30. 07. 2013 žalobca v konaní nepreukázal. Listom zo dňa 03. 09. 2013 pôvodný veriteľ - banka oznámil žalovaným, že z dôvodu porušenia podmienok zmluvy vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru ku dňu 02. 09. 2013, čím sa pohľadávka zo zmluvy o úvere stala splatnou v celom rozsahu. Tento list bol žalovaným v 1. a 2.rade doručený dňa 10. 09. 2013. Z oznámenia o postúpení pohľadávok zo dňa 11. 10. 2013 vyplýva, že Slovenská sporiteľňa a. s. ako postupca postúpila pohľadávku voči žalovaným, ktorá tvorí predmet tohto konania na žalobcu ako postupníka zmluvou o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 27. 09. 2013.

14. Zo spisu vyplýva, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania vznikol z bankového úveru, regulovaného špeciálnou právnou úpravou Zákona o bankách (ďalej len „ZoB“).

15. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 ZoB podlieha bankovému povoleniu na činnosť bánk, zároveň podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto vykonávať bankovú činnosť.

16. Z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB je možné vyvodiť, že spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky môže byť len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatné. Teda banka má oprávnenie postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník aktuálne po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Teda pohľadávka zodpovedajúca takémuto peňažnému záväzku je nesplácaný určitú dobu dlh.

17. Z uvedeného vyplýva, že by bolo v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý úver“ na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad NBS. V takomto prípade by sa spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Uvedené by bolo v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách

18. Podľa § 92 odsek 8 ZoB, (pôvodne išlo o § 92 ods. 7 ZoB), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

19. Banka má nepochybne právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takýto postup banky je nevyhnutné, aby pristúpila v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru, čo je jej výlučným oprávnením, ktoré môže banka realizovať pred postúpením pohľadávky.

20. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90

kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpeniu pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky, a to kumulatívne.

21. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v danej veci nemožno dospieť k inému právnomu záveru než k tomu, že pohľadávka nebola na žalobcu platne postúpená.

22. Špecifické pôsobenie bánk, na ktoré dohliada centrálna banka, opodstatňuje záver, že s bankovým úverom, ktorý nie je splatný, nemôže nakladať nebankový subjekt. Nesplatený úver od banky je produktom banky, na ktorý dopadá dohľad centrálnej banky s prísne stanovenými pravidlami pre bankový sektor. Nebankový subjekt nie je oprávnený používať (akokoľvek) bankové oprávnenia a ani používať bankové úvery. Termín používať prirodzene zahŕňa aj zosplatenie úveru alebo určité zavŕšenie vzťahu vyplývajúceho zo zmluvných podmienok banky.

23. Postúpenie pohľadávky je pomerne bežným právnym úkonom. Pokiaľ sa však cesia týka bankovej pohľadávky z bankového produktu, osobitný predpis dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie. Postúpiť tak možno bankovú pohľadávku v tej časti, ktorá je po splatnosti, iba po výzve na splnenie pričom výzva musí byť písomná a musí byť zo strany banky a omeškanie trvá viac ako 90 dní.

24. Čo sa týka podmienky písomnej výzvy pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníkov, teda žalovaných v 1. a 2. rade. Nestačilo len písomnú výzvu zo dňa 30. 07. 2013 vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť žalovaným v 1. a 2. rade ako dlžníkom. V súvislosti s písomnou „výzvou“ je potrebné dodať, že vo vzťahu k tejto listine nebolo preukázané, že by list zo dňa 30. 07. 2013 označený ako „Výzva“ bol žalovaným aj skutočne doručený (u žalovaného v 1. rade žalobca nepredložil doručenkú s návratkou, u žalovanej v 2. rade sa výzva doručovaná žalovanej vrátila s poznámkou „adresát neznámy“ dňa 05. 08. 2013). Výzvu na úhradu dlhu nenapíňa ani list zo dňa 03. 09. 2013 označený ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ (č. l. 11 - 14 spisu). Žalobca teda v konaní nijako nepreukázal, aby doručil písomnú výzvu klientom banky postupom podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z uvedeného je zrejmé, že právny predchodca žalobcu nespĺnil zákonom vyžadované podmienky pre postúpenie pohľadávky v zmysle zákona o bankách, v dôsledku čoho je potrebné postúpenie predmetnej pohľadávky posúdiť ako neplatné. Nakoľko pohľadávka právneho predchodcu žalobcu nebola na žalobcu platne postúpená, žalobca nie je v konaní, v ktorom si uplatňuje pohľadávku z neplatného postúpenia, aktívne vecne legitimovaný.

25. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že žiadnym spôsobom nespochybňuje právo banky postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, avšak pre takéto postúpenie je nevyhnutné pristúpiť v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je výlučným oprávnením banky, pričom toto oprávnenie banka realizuje pred postúpením pohľadávky.

26. V zmysle uvedeného žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom daného konania, keď bez platného postúpenia záväzku niet na strane žalobcu dostatok aktívnej legitimácie uplatňovať bankovú pohľadávku.

27. Záverom odvolací súd zdôrazňuje, že v oblasti ochrany spotrebiteľa je potrebné mať na zreteli zásadu poctivosti, a to vo forme tzv. princípu dôvery v oblasti ochrany spotrebiteľa.

28. Ústavný súd Českej republiky v nálezoch II.ÚS 3/06 zo 06.11.2007 a I.ÚS 3512/11 z 11.11.2013 uviedol, že uplatňovanie princípu dôvery v úkony ďalších osôb v sociálnom styku je základným predpokladom pre fungovanie komplexnej spoločnosti. Dôveru je potrebné pokladať za elementárnu kategóriu sociálneho života. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného v tom, že text spotrebiteľskej zmluvy, osobitne vtedy, keď sa jedná o formulárovú zmluvu, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný.

29. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, prihladajúc aj na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

30. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, potvrdil.

31. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaní v 1.a 2.rade boli úspešní, no v priebehu odvolacieho konania im žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonomiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).